

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

MELANIE MILBURNE

Pamiršta santuoka

Knygute.lt

Melanie Milburne

PAMIRŠTA SANTUOKA

Romanas

Versta iš Melanie Milburne, *The Melendez Forgotten Marriage*, 2010

© Melanie Milburne, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitiekutė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

Dar prieš atsimerkdama Emilija suvokė esanti ligoninėje. Pirmiausia jos sąmonę pasiekė batų, čiužančių išblizgintu linoleumu, girgždesys, užuolaidų šnarėjimas ir prislopinti vyrų bei moterų balsai.

Ji šiek tiek prasimerkė. Nuo ryškios šviesos akių vyzdžiai skausmingai susitraukė. Trumpam sumerkusi akis po minutėlės ji vėl sumirksėjo ir pro truputį pakeltas virpančias blakstienas pažvelgė į slaugytoją, stovinčią lovūgalyje ir rankose laikančią diagramą.

- K-kas atsitiko? - paklausė Emilija, stengdamasi atsisėsti. - Kaip aš čia atsiradau? Kas vyksta?

Slaugytoja įkišo diagramą į prie lovos pritaistytą dėklą ir švelniai uždėjusi ranką Emilijai ant peties vėl ją paguldė.

- Nusiraminkite, ponija Melendes. Esate ligoninėje. Prieš savaitę patekote į avariją. Jus buvo ištikusi koma.

Emilijos širdis ėmė daužytis lyg pašėlusiai. Ji susiraukė, bet tuoj pat pasigailėjo, nes galvą nutvilkė skausmas. Priglaudusi delnus prie kaktos pirštais apčiuopė tvarstį, storu sluoks-

niu apvyniotą aplink galvą.

Ligoninė? Avarija? Koma?

Ji nesuvokė šių žodžių reikšmės, bet dar labiau trikdė tai, kaip į ją kreipėsi slaugytoja.

- K-kodėl jūs mane taip vadinatė? - ji klausiamai pažvelgė į medicinos seserį, o širdis nesiliovė dunkسėjusi.

Slaugytoja žvilgtelėjo per petį ieškodama pagalbos.

- Ee... Verčiau pakviesiu gydytoją, jis jums viską paaiškins, - sumurmėjo ji ir skubiai išėjo iš palatos.

Emilija jautėsi lyg klaidžiotų rūke užrištomis akimis. *Avarija? Kokia avarija?* Ji nužvelgė lovą ir savo kūną po ligoninės apklotu. Nors jį visą skaudėjo, neatrodė sužalotas. Kojos nesugipsuotos, matyt, nelūžusios. Nepaprastai skaudėjo galvą ir siaubingai pykino, bet ji nusprendė, jog tai nuo skausmą malšinančių vaistų. Pastebėjo nuo kairiosios rankos, gulinčios ant lovos krašto, nusidriekusį lašinės vamzdelį. Pajutusi, kad vėl ima pykinti, ji greitai nusisuko.

Kodėl slaugytoja į ją kreipėsi kaip į... ponią Mel... ar kažkaip panašiai? Širdis vėl sutuksėjo. *Ištekejusi?* Betgi ji netekėjusi! Matyt, įsivė-

lė klaida, sumaišė rašydami ar kaip kitaip. Tikriausiai neteisingai užrašė jos pavardę. Juk ji yra Emilija Luiza Šelverton. Prieš porą mėnesių grįžo iš Australijos. Gyvena Londone, Noting Hile. Yra dainininkė, užsidirba dainuodama Sidabrinėje salėje, esančioje viename geriausių restoranų vos už keleto kvartalų nuo Meifero, tačiau ieškosi nuolatinio muzikos mokytojos darbo.

Ištekėjusi... Juokinga ir tiek. Juk ji su niekuo net nesusitikinėja.

- O, pagaliau pabudote. - Vyriškis, tikriausiai vienas iš vyresniųjų gydytojų, užtraukė Emilijos lovą juosiančias užuolaidas. - Tai geras ženklas. Mes dėl jūsų labai nerimavome, jau nori ponija.

Emilija pažvelgė į kortelę su pavarde, bet vaizdas liejosi.

- Daktare... hm... Prečeri? Kodėl aš ligoninėje? Nesuprantu, kas čia vyksta. Manau, čia įsivėlė klaida. Slaugytoja pavadino mane kažkokios ponios pavarde, betgi aš netekėjusi.

Gydytojas reikšmingai šyptelėjo jo kompetencija neleidžiančia abejoti šypsena.

- Emilija, jums sužeista galva, - tarė jis. - Matyt, dėl to esate praradusi atmintį. Kol kas

nežinome, ar tai rimta, reikia papildomų tyrimų. Tai turėtų nustatyti ligoninės psichologas. Gali prireikti net magnetinio rezonanso.

Emilija vėl palietė ranka galvą ir suraukė antakius.

- Aš... ar mane ištiko amnezija?

Gydytojas linktelėjo galvą.

- Tikriausiai. Ar žinote, kuri šiandien diena?

Emilija minutėlę galvojo ir pamėgino spėti:

- Penktadienis?

- Pirmadienis, - pataisė gydytojas Prečeris. - Rugsėjo dešimtoji.

Emilija nervingai įkvėpė.

- O kelinti metai? - išgąstingai sušnabždėjo ji.

Išgirdus gydytojo atsakymą akys išsprogo iš siaubo.

- Bet to negali būti, - pasibaisėjo ji. - Negalėjau pamiršti ištisų dvejų savo gyvenimo metų. Tai juokinga!

Gydytojas Prečeris uždėjo delną jai ant rankos, tvirtai gniaužiančios antklodę.

- Tik nesijaudinkite, Emilija, - stengėsi ją nuraminti. - Šiuo metu esate sutrikusi, jums baisu. Keletą dienų buvote ištikta komos, todėl

dabar daug kas jums atrodo nesuprantama. Būkite kantri. Neskubėkite suprasti visko iškart. Po truputį, mieloji, po truputį.

Emilija ištraukė ranką ir iškėlė ją lyg daiktinį įrodymą.

- Štai, pažvelkite, - tarė kilstelėjusi smakrą. - Jokio žiedo. Aš jums sakiau - tikriausiai įsivėlė klaida. Esu netekėjusi.

- Ištekėjusi, jūs tikrai esate ištekėjusi, ponija Emilija Luiza Melendes, - autoritetingai pareiškė gydytojas. - Jūsų pavardę policijos pareigūnai matė įrašytą vairuotojo pažymėjime. O jūsų vyras laukia norėdamas susitikti su jumis. Jis atskrido iš Ispanijos vos sužinojęs apie nelaimingą atsitikimą. Iškart pasakė, kad esate jo žmona. Kol buvote be sąmonės, budėjo nesitraukdamas nuo jūsų lovos. Dabar trumpam išbėgo kažkam paskambinti.

Emilija taip išsižiojo, kad smakru kone palietė krūtinę. Širdis smarkiai daužėsi, rodėsi, tuoj iššoks lauk.

Jos vyras?

Jos vyras ispanas?

Ji netgi nežinojo jo vardo. Argi galima užmiršti tokį svarbų dalyką? Kur juodu susipažino? Kada susituokė? Ir ar išvis susituokė? Kiek

kartų?..

Jai sukaustė širdį. Tai neįmanoma... o jeigu? Jei ji gyveno su vyru ir jį mylėjo, argi būtų pamiršusi? Ją išpylė prakaitas, iš siaubo ir susijaudinimo sudrėko delnai. Nejau ji sapnuoja? Bet tai ne sapnas.

Galvok. Galvok. Mąstyk.

Koks buvo paskutinis jos veiksmas? Emilija stipriai užsimerkė ir mėgino susikaupti, bet stengiantis prisiminti keletą paskutinių dienų, galvą pervėrė skausmas. Viskas skendėjo migloje, vien tirštas rūkas ir nieko konkretaus.

Emilijai pramerkus akis, gydytojas jau buvo išėjęs pro tarpą tarp užuolaidų, tačiau netrukus jos vėl prasiskleidė ir žiedų ant strypo barškesys skaudžiai nuaidėjo jos galvoje.

Emilijai užėmė kvapą.

Gale lovos stovėjo aukštas vyras varno juodumo plaukais ir tamsiomis kaip anglis įdubusiomis akimis. Jis buvo jai nepažįstamas. Ilgokai tyrinėjo veidą, bandydama priskirti jį kuriam nors žinomam asmeniui. Tamsi oda, taisyklingi ir savotiškai gražūs bruožai buvo jai nematyti. Taip pat ir įdegusi aukšta kakta, tamsūs tankūs antakiai virš gilių akių, pusilgiai varno juodumo plaukai atrodė taip, lyg būtų

ką tik perbraukti pirštais. Ji neprisiminė, kad būtų kada mačiusi ir tokią iškilią nosį, neprisiminė nei tokių išsikišusių skruostikaulių, darančių prie jo veido, nei tokios burnos... Emilijos viduje vėl kažkas sukirbėjo – lyg slidžiomis išvaškuotomis grindimis būtų perbėgusi pelė. Vyriškio lūpos tarsi skulptoriaus iškaltos: viršutinė teikė veidui šiek tiek žiaurumo, bet ši įspūdį švelnino apatinė – putli ir gosli. *Turintys tokias lūpas sugeba bučiuotis ir bučiniiais įveikti pasipriešinimą*, – pagalvojo ji ir vėl pajuto, kaip viduje kažkas šoktelėjo. Liežuvio galiuku persibraukė suskirdusias lūpas. Ne jau ir ji patyrė šių bučinių jėgą? Jei taip, kodėl neprisimena?

– Emilija.

Nugara nuėjo pagaugais išgirdus, kaip jis taria jos vardą. Ispaniškas akcentas, nuskambėjęs tariant keturis vardo skiemenis, buvo egzotiškai žavus ir nusmelkė visą jos kūną, nors ji šio vyriškio visai nepažinojo, po šimts pypkių.

– Hm... Sveiki... – Kaip kitaip ji turėjo pasisveikinti? *Sveikas, brangusis, kaip gerai, kad tu čia?*

Ji atsikrenkštė ir sugniaužusi antklodės kraštą truktelėjo viršun.

- Atleiskite... Aš dar šiek tiek sutrikusi...

- Nieko tokio. - Žengęs keletą didelių žingsnių jis atsidūrė šalia lovos ir atsistojęs taip, kad būtų galėjęs ją paliesti, žvelgė juodomis paslaptینگomis akimis.

Emilija užuodė skutimosi losjono aromatą. Vos juntamą, betgi ir vyriškis atrodė nesiskutęs keletą dienų. Juodais šeriais apžėlęs skruostas teikė atšiaurumo ir ji pagalvojo, kad kūnas irgi kupinas vyriškos potencijos. Emilija dar kartą įkvėpė. Iki jos atsklidęs švelnus citrininis dvelksmas pasirodė pažįstamas. Suraukusi kaktą ji stengėsi susikaupti... Citrinos... saulėje nokstantys citrinmedžiai... žaliųjų citrinų, o gal citrinžolės kvapas?

- Gydytojas sakė, kad galėsime važiuoti namo tada, kai sustiprėsi, - tarė jis.

Emilijos nugara vėl perbėgo šiurpuliukai. Balsas buvo labai erotiškąs, žemas ir nepaprastai jausmingas. Ji įsivaizdavo jį kalbant savo gimtąja kalba; ispanų kalbos melodینگumas ją nepaprastai žavėjo. Tačiau laikysenoje buvo kažkas, kas kėlė nepaaiškinamą baimę. Ta jo akių gelmė. Ir delsimas ją paliesti. Nepasakytum, kad ji būtų to norėjusi... o gal vis dėlto norėjo?

Ji pažvelgė į įdegusias rankas liaunais pirštais. Jis stovėjo ramiai nusvarinęs jas prie šonų – o gal buvo ką tik atgniaužęs slapčiomis suspaustą kumštį?

Iš lėto pakėlusį akis Emilija susidūrė su jo žvilgsniu. Suspaudė krūtinę, ji ėmė tankiai alsuoti. Ar tas vos matomas nervinis virpėjimas lūpų kampučiuose reiškia, kad jis pyksta?

Ne, tai ne pyktis. Jis tiesiog liūdnas. Savaimė suprantama, ją išvydus jį ištiko šokas. Argi taip nebūtų nutikę bet kuriam vyrui, ypač matant, kad žmona jo neatpažįsta?

Emilija dar kartą apsilaižė lūpas, karštligiškai stengdamasi susigaudyti minčių labirinte.

– Man labai gaila... tikriausiai manote, kad siaubingai atrodau... bet aš net nežinau... tai yra, aš... aš... aš netgi nepamenu jūsų vardo...

Viršutinė jo lūpa kilstelėjo aukštyn, lyg būtų norėjęs išspausti kreivą šypsnį, bet Emilijai kažkodėl toptelėjo, kad taip nėra.

– Nemanau, kad atrodai siaubingai, Emilija, – prakalbo jis. – Tave ištiko amnezija, *sí*? Kol kas neatsimeni daugelio dalykų, bet tikėkimės, jog po kurio laiko prisiminsi. Gydytojas įsitikinęs: atminties praradimas laikinas.

Emilija nurijo seiles. O jeigu ne? Prieš keletą

metų ji skaitė apie merginą, kuri po drastiško užpuolimo neteko atminties. Visas gyvenimas pasikeitė. Ji neatpažino net savo tėvų. Į brolių ir seserį žiūrėjo kaip į svetimus žmones.

- Matyt, man teks prisistatyti, - vyriškis nu-traukė jos skausmingus apmąstymus. - Esu Chavjeras Melendesas. Tavo vyras. Mudu beveik dveji metai susituokę.

Emilijos širdis vėl ėmė daužytis kaip pašėlu-si. Atrodė, ims ir iššoks iš krūtinės. Ji iš visų jėgų stengėsi susivaldyti ir abiem rankomis įsikibo į antklodę lyg ieškodama atramos.

- Su... susituokę? - vos išspaudė ji. - Tikrai? Jūs nejuokaujate? Esame oficialiai susituokę?

Jis linktelėjo galvą.

- Kito mėnesio pabaigoje švęsime mūsų tuoktuvių metines.

Emilija nebepajėgė nuslėpti, kokia sukrėsta jaučiasi. Ji tai žiojosi, tai čiaupėsi, stengdamasi išspausti bent kokį garsą. Mintys išdriko, jau-tėsi sumišusi, išsigandusi ir pasimetusi. Argi gali šitaip būti? Ar gali šis vyriškis būti jos vyras? Kodėl ji nieko neprisimena? Kaip galėjo pamiršti savo vestuvių dieną? Koks stiprus tu-rėjo būti sukrėtimas, kad išsitrintų iš atmin-ties? Ji garsiai iškvėpė.

- Hm... o kur mudu susipažinome? - paklausė.

- Londone, Sidabrinėje salėje, - atsakė jis. - Kai įžengiau į salę, tu dainavai vieną iš mano mėgstamiausių dainų.

Emilija vėl apsilaižė lūpas - migla jos galvoje ėmė po truputį sklaidytis.

- Taip... prisimenu Sidabrinę salę... - Ji persibraukė ranka skaudamas akis. - Tarsi matau. Sietynai... pianinas...

- Ar prisimeni savo darbdavio vardą? - paklausė Chavjeras.

Emilija vėl pažvelgė į jį, tačiau jo akys buvo lyg du blizgantys deimantai: kietos ir nepermaldaujamos.

- Peteris Maršalas... - po kurio laiko ištarė ji ir tai prisiminus jos nuotaika iškart pasitaisė. Vadinasi, ne visą savo praeitį pamiršo, nedrąsiai pagalvojo. - Jam priklausė ir viešbutis. Kaip ir aš, jis yra iš Australijos. Pažįstu jį nuo vaikystės. Mudu lankėme skirtingas, bet netoli esančias privačias mokyklas. Tai jis man pasiūlė padirbėti muzikiniame bare. Padėjo susirasti muzikos pamokų...

Jo žvilgsnyje kažkas blykstelėjo, tik ji nespėjo įžiūrėti kas....